

gyerekekkel a vízfordásban kiérdemesült Miskáét, mert a hegyi tapasztalatok szerint, a földre szálló füst meg a számarbőgés a legnapsugarasabb szüretet is elrontja.

□ De a füst fölfelé ment és Miska türelmes némasággal hordta a vizet. És a nagy diófa alatt muzsikaszó mellett, vidám jókedvben csengtek össze a poharak, a háziasszony meg a víg szüret ünneplésére. Az este hangos volt a rakéta puffogástól. Tűzcsillagok versenyre keltek égi társaikkal. A venyige rakásból magasra csapott fel a láng, itt is, ott is a hegyen és a munka, vagy mulatság után pihenő szemek, gyönyörködve néztek a tűz játékába.

□ Valahol a hegytetőn megszólalt a Fehérvári bácsi flótája. Kedves, lágy hangját szárnyára vette az esti szél és szállott, szállott vele messze, be a tűzcsillagos, gyönyörű éjszakába.

□ Mindez nagyon régen volt, már az emléke is úgy elmaradozott tőlem, mint ahogy elmaradnak az útszéli fák, az apró tanyai házak, a hegyek és minden élő és élettelen tárgy ha felülünk egyszer a gőzmasinára és rohanunk tovább anélkül, hogy sajnálkoznánk az elmaradozók fölött, vagy csak hogy észre is vennénk a hiányukat.

□ Ha egyszer aztán megint arra visz az útunk, akkor eszünkbe jut, hogy itt már egyszer jártunk — emlékezünk, örömmel vagy szomorúsággal — az a kérdés, hogy tettük meg utat, milyen lelki állapotban.

□ Én is emlékezem gondtalan, boldog gyerekkoromra, kár, hogy nincsen olyan gőzmasina, amelyiken

visszamehetnék arra az útra . . . És úgy szeretném tudni, vajon most is úgy van-e minden, mint régen?

□ Vigyáz-e még az Istenszeme a nagyvárad gyerekekre? Van-e még a hegyen régi tőke? Hallják-e még a régi nótát Váradon, vagy már elhallgatott a Grósz Zseni hegedüje és már feledésbe ment a dal, mely a bihari gavallér szívében valamikor régen, a lenemmondó szerelem tűzét élesztette.

□ Hát hűséges párja tudja-e még a nótát amelyet annyiszor dalolt, ha úri cimborái között érte el az este, hogy: Szépen legel a herceg Esterházy gulyája? Vagy az ő nótázó kedvét is elvette az élet, ez a középkori rablólovag, a ki büntetlenül szed el tőlünk minden drága kincset?

□ Mindent szeretnék tudni és semmit sem kérdezek. Hiszen úgy is csak álom volt, gyerekes, bolondos álom . . .

□ Nem is igaz, hogy olyan szép volt a nóta. Az akácnak is ritka, fakóra hervadt a lombja, a virágjának tán nem is volt soha részegítő az illata. A mandulafa gyökerestül kiszáradt, mert nincsen aki gondozza. A szelidarcú szőke asszony sem jön szeretettel a fogadásomra. Hűséges párjának is — akit itt hagyott, — új fészekben van a tanyája . . .

□ Minden elmúlt, minden álom volt. A valóság csak az a marék virág, a mit elvittem egy nem rég hantolt sirra.

BETTA.

Szalay Pál rajza

Négyszemközt.

*Szemünk négyszemközt babonás erő,
Igaz vonzódás és egy akarat.
S a négyszemközti cikázó idő
Hervadtan ül meg a szemünk alatt.*

*Szemünk négyszemközt szerelemvirág
Négy bohó virág. Ragyogó. Meleg.
S a négyszemközti boldogság után
Okosan, némán visszafekszenek.*

*Szemünk négyszemközt egymásbafutás,
Egymásbaégés, túlvilági fény.
Csöpp csillaghullás. Csupa, csupa csók,
Négy lángban égő, daloló szirén.*

*Szemünk négyszemközt négy kis vágycsónak
Egymásnak evez és halkán kiköt.
Áram a szemünk szent csodák tüze
Négyszemközött . . .*

Büky György.